

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE**

10 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul Procuraturii de circumscripție Bălți, Gavdiuc Valentina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 martie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Blîndu Cristin Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat s. Xxxxx r-nul Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 03.10.2014 - 27.05.2015

2. instanța de apel: 18.06.2015 - 25.11.2015

12.07.2016 – 28.03.2018

3. instanța de recurs: 02.02.2016 - 24.05.2016

31.05.2018 – 10.07.2018

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Ocnița din 27 mai 2015, Blîndu Cristin Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 2 ani, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

Acțiunea civilă înaintată de Găină D. împotriva lui Blîndu C. a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să hotărască instanța civilă.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat, că Blîndu C. la data de 05.04.2014, în jurul orei 21:30, în centrul s. Xxxxx, r-nul Xxxxx, inițiind o ceartă cu Găină D. din cauza parcării de către ultimul a autoturismului său, creând obstacole în deplasare primului, care în continuare a trecut în bătaie și ca rezultat i-a aplicat lui Găină D.,

mai multe lovituri cu pumnii și picioarele pe diferite părți ale corpului, îndeosebi în regiunea capului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 52 „D” din 26.06.2014, leziuni corporale medii. După comiterea infracțiunii Blîndu C. a părăsit locul comiterii infracțiunii.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului a fost calificată *de drept* în baza art. 152 alin. (1) Cod penal – *vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art.151, dar care a fost urmată fie de dereglarea îndelungată a sănătății, fie de o pierdere considerabilă și stabilă a mai puțin de o treime din capacitatea de muncă.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința ultimului.

În motivarea apelului a invocat:

- instanța de fond la judecarea cauzei a încălcat principiul egalității armelor, contradictorialității și al necesității motivării sentinței, iar pe parcursul examinării cauzei neîntemeiat a respins cererile apărătorului privind dispunerea efectuării expertizei medico-legale suplimentare și repetate în comisie, privind dispunerea efectuării unei contra expertize medico-legale în comisie, privind dispunerea efectuării unei expertize medico-legale repetate și greșit a pus la baza hotărârii raportul de expertiză medico - legală nr. 52 „D” din 26.06.2014, în care au fost apreciate leziunile părții vătămate Găina D., ca leziuni medii;

- la data de 07.04.2014, imediat după incident și anterior expertizei din 26.06.2014 prezentată de partea vătămată, medicul legist Vremea R. a efectuat examinarea medico-legală a părții vătămate și nu a depistat fractură la mâna stângă și nici nu a găsit necesar să-i elibereze acestuia o îndreptare la examinarea unui traumatolog, la efectuarea renghenogramei, iar Găina D. având rezultatul radiogramei din 06.04.2015, nu l-a prezentat medicului legist Vremea R. când s-a prezentat la examinare;

- instanța greșit a apreciat argumentele inculpatului despre nevinovăție și greșit a constatat ca fiind stabilită starea de fapt și de drept;

- inculpatul aduce critici asupra modului de apreciere a declarațiilor martorului Cebotari A. și apărții vătămate Găina D., indicând că există unele divergențe între depozițiile acestora de la urmărire penală și cele din instanța de judecată. Instanța nu a reținut în favoarea inculpatului declarațiile martorilor Dudca V., Malîghina I., Coci M., considerând că acestea nu se referă la caz, or, în opinia apelantului prin aceste declarații se confirmă că la 1-2 săptămâni de la conflict, partea vătămată nu era cu mâna în gips și efectua lucrări de reparație a gardului;

- instanța greșit a constatat vinovăția lui Blîndu C., or, potrivit declarațiilor martorilor Găina D., Goreacii M., Țintiuc O., Țintiuc I., aceștia nu declară, că Blîndu C. i-a aplicat lovituri lui Găina D.;

- instanța neîntemeiat a acceptat cererea părții vătămate de a petrece ședințele de judecată în lipsa acesteia, fără a pune în discuție chestiunea dată, fiind îngrădit dreptul inculpatului de a formula întrebări suplimentare. Inculpatul consideră, că

în acțiunile sale nu se regăsesc semnele infracțiunii imputate și fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 noiembrie 2015, a fost respins ca nefondat apelul declarat cu menținerea sentinței.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel verificând legalitatea hotărârii atacate sub aspectele relatate în cererea de apel, a reținut că temeiurile menționate nu și-au găsit confirmarea în cauza dată, iar starea de fapt și de drept, apreciată de către prima instanță, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relatate și examinate în cuprinsul hotărârii atacate.

6. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea achitării sale.

În motivarea recursului ordinar a invocat:

- instanțele de judecată au admis o eroare gravă, care a afectat soluția prin faptul că, au respins neîntemeiat cererea apărătorului cu privire la numirea contra expertizei medico-legale, în privința părții vătămate Găină D.;

- eronat și formal instanța a motivat respingerea cererii de numire a contraexpertizei;

- neclaritatea concluziilor din expertiza medico-legală nr. 52 „D” din 26.06.2014 rezida în faptul că, incidentul a avut loc la 05.04.2014, iar în concluzie este indicat că au fost efectuate renghenografii la mâna stângă la 06.04.2014, iar la 08.04.2014, Găină D. este examinat de medicul legist al Spitalului raional Edineț, Vremea R., căruia nu i-a prezentat clișeele date și în această expertiză mai este indicată efectuarea unei renghenografii mai târziu din 12.05.2014, nefiind clar care a fost necesitatea și circumstanțele care l-au impus pe Găină să efectueze această renghenografie a doua oară;

- netemeinicia concluziilor expertizei medico-legale nr. 52 „D” din 26.06.2014, care a dat apreciere leziunilor corporale ale lui Găină D. ca leziuni corporale medii, se exprimă prin aceea că, aceasta se bazează pe două rapoarte de constatare medico-legale contradictorii: a medicului legist Vremea din 08.04.2014, care a apreciat vătămarile lui Găină ca vătămări corporale ușoare, cu dereglarea de scurtă durată a sănătății și a medicului legist Frecăuțan din 23.05.2014, care a dat o apreciere a vătămarilor corporale ca medii;

- instanța de apel nu a întreprins măsuri concrete și reale pentru a-l aduce pe Găină D. în instanța de judecată, a dispus aducerea forțată, în urma căreia organele abilitate formal au raportat că Găină nu este acasă, fără prezentarea de probe precum că nu este în țară. Însă, instanța a pus în sarcina procurorului să verifice dacă partea vătămată a trecut hotarul. Intenționat părții vătămate i-au fost create condiții pentru ca să nu se prezinte în instanța de judecată, pentru a fi imposibilă numirea unei expertize medico-legale în comisie în lipsa părții vătămate și a clișeelelor. Eroarea comisă în această privință de instanța de fond a fost susținută și de instanța de apel;

- instanța de apel eronat concluzionează că, partea apărării a considerat posibilă finalizarea cercetării judecătorești, menționează că finalizarea cercetării judecătorești, dar nu posibila examinare a cauzei în lipsa părții vătămate;

- instanța de apel eronat și contradictoriu în motivarea deciziei a indicat că, în opinia instanței de apel examinarea cauzei în lipsa părții vătămate nicidecum nu a influențat mersul procesului penal, iar în motivarea încheierii din 25.11.2015 prin care a fost respinsă cererea de numire a contraexpertizei medico-legale este indicat că, numirea contraexpertizei nu este posibilă în lipsa părții vătămate și a clișeeilor;

- prin respingerea cererii cu privire la numirea contraexpertizei i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, art. 6 CtEDO;

- acțiunile sale nu au întrunit elementele infracțiunii, prevăzute la art. 152 alin. (1) Cod penal și nu s-a demonstrat în cauza penală că, inculpatul i-a aplicat lovituri lui Găină D., tocmai demonstrându-se invers, prin declarațiile martorilor Gaina C., Tentiuc Ig., Goreacii M., Malîghina I., Coci M.;

- faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită;

- inculpatul prin acțiunile sale s-a apărat, însă partea vătămată l-a lovit, astfel din declarațiile martorilor, nu reiese că l-ar fi lovit pe Găină D. cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, în deosebi în regiunea capului.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 24 mai 2016, a fost admis recursul ordinar declarat, fiind casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către Curtea de Apel Bălți, în alt complet de judecată.

8. În motivarea soluției, instanța de recurs a menționat că, instanța de apel nemotivat a respins demersul de numire a expertizei medico-legală în comisie, nefiind înlocuite dubiile la stabilirea gravității leziunilor corporale la partea vătămată Găină D., încălcând astfel prevederile art. 99 alin. (1), 100 alin. (1), (3), (4), 101 alin. (1), (3) Cod de procedură penală, principiul egalității armelor și contradictorialității.

Instanța de recurs a reținut că, instanța de apel a examinat superficial apelul și a adoptat prematur soluția din decizia atacată, cu comiterea erorilor de drept esențiale și fără a indica motive clare pe care își întemeiază soluția, considerând că recursul ordinar urmează a fi admis, iar decizia instanței de apel urmează a fi casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 martie 2018, a fost admis apelul declarat, fiind casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a fost încetat procesul penal în privința lui Blîndu C. în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, deoarece fapta acestuia constituie contravenție prevăzută de art. 78 alin. (1) Cod contravențional, totodată a fost încetat procesul contravențional, deoarece a expirat termenul general de prescripție a răspunderii contravenționale. Acțiunea civilă înaintată de Găină D. împotriva lui Blîndu C. a fost admisă în principiu, urmând ca asupra acesteia să se expună instanța civilă.

10. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut, că concluzia primei instanțe privind constatarea vinovăției lui Blîndu C. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, nu rezultă din probele acumulate de organul de urmărire penală și contrar prevederilor art. art. 8, 389 Cod de procedură penală, sentința în latura dată a fost bazată doar pe presupuneri, dar nu pe probe veridice, care ar fi fost prezentate și cercetate în cadrul judecării cauzei.

Din conținutul sentinței de condamnare emise de prima instanță, instanța de apel a stabilit admiterea în calitate de probă pertinentă și utilă a raportului de expertiză medico-legală nr. 52 „D” din 26.06.2014, conform căruia au fost stabilite la Găină D. vătămări corporale medii, însă din conținutul sentinței nu este indicat despre restul probelor, care resping existența unor leziuni corporale medii la Găină D.

Analizând probele în ansamblu, instanța de apel nu a putut susține această soluție a primei instanțe, deoarece probele prezentate instanței de fond și în special raportul de constatare medico-legală nr. 223 din 07.04.2014, vin în contradicție cu concluziile indicate în raportul de expertiză medico-legală nr. 52 „D” din 26.06.2014.

Analizând materialele cauzei penale în raport cu declarațiile participanților la proces și în special declarațiile expertului Vremea S., date în instanța de fond prin care indică că „la radiografie se trimit persoanele doar în cazul în care se consideră că este necesitate, dar la momentul examinării medico legale, mâna lui Găină D. nu era vânăată, era doar edemă și din cauza dată nu i-a fost efectuată radiografia” de faptul, că organul de urmărire penală nu a întreprins acțiuni de a înlătura concluziile contradictorii privind leziunile corporale existente la Găină D., instanța de apel, a admis în calitatea ei de probă pertinentă, concludentă și utilă raportul de constatare medico-legală nr. 223 din 07.04.2014, deoarece anume prin această probă se confirmă caracterul leziunilor corporale primite de Găină D., nemijlocit în urma incidentului avut cu Blîndu C.

În acest sens, instanța de apel a respins raportul de constatare medico-legală nr. 137-D din 23.05.2014 și raportul de expertiză nr. 52 D din 26.06.2014 drept probe pertinente, concludente și utile în cauza penală, deoarece din conținutul acestor acte medicale, precum și probele examinate în cadrul ședințelor de judecată nu este clar circumstanțele apariției clișeele radiologice prezentate expertului medico-legal Iurie Frecăuțanu care și au stat la concluzia medicului privind existența vătămarilor corporale medii la Găina D.

În opinia instanței de apel, conform raportului de constatare medico-legală nr. 137 D din 23.05.2014 care este și unul din înscrisurile puse la baza raportului de expertiză nr. 52 D din 26.06.2014, se face trimitere la unele clișee radiologice din 06.04.2014, care însă nu au fost prezentate expertului medico-legal Vremea S. la data de 07.04.2014, pentru întocmirea unei concluzii medicale. Este posibil prezentarea unor clișee radiologice din data de 12.05.2014 după perfectarea raportului din 07.04.2014, însă nu poate fi înțeleasă poziția lui Găină D. care prezintă clișee radiologice din 06.04.2014 în fața expertului Frecăuțan I. și nu le prezintă în fața lui Vremea S. necătând la faptul, că acesta, la fel a întocmit expertiza după data de 06.04.2014. În situația în care Găină D. a prezentat clișeele radiologice în fața expertului Frecăuțan I., acesta nu s-a prezentat în fața instituției medicale pentru a prezenta aceste clișee radiologice, la fel nu s-a prezentat nici în fața instanței pentru a explica circumstanțele apariției acestor clișee radiologice, astfel instanța de apel nu a putut admite în calitate de probă raportul de constatare medico-legală nr. 137 D din 23.05.2014 și raportul de expertiză nr. 52 D din 26.06.2014 și a admis în calitatea lui de probă pertinentă, concludentă și utilă numai

raportul de constatare medico-legală nr. 223 din 07.04.2014, care redă situația reală nemijlocit din cuvintele lui Găină D. și examinările nemijlocite a expertului.

Instanța de apel a reținut că, acțiunile lui Blîndu C., care conform actului de învinuire au fost apreciate drept infracționale, în situația descrisă, nu pot fi apreciate în calitatea lor de faptă prejudiciabilă prevăzută de legea penală, dat fiind faptul, că nu prezintă gradul prejudiciabil al unei infracțiuni, având în vedere că în urma acțiunilor lui Blîndu C. față de Găină D., i-au fost cauzate leziuni corporale ușoare în baza criteriului dereglării sănătății pe o perioadă de scurtă durată, fiind calificată ca vătămări corporale ușoare.

Instanța de apel a susținut concluzia primei instanțe privind provocarea acestor vătămări lui Găină D. prin acțiunile comise de Blîndu C., însă nu a susținut soluția primei instanțe privind încadrarea lor drept acțiuni prevăzute de normele penale, deoarece în acțiunile ultimului persistă elementele de contravenție prevăzute la art. 78 alin. (1) Cod contravențional, redacția anului 24.10.2008 și anume vătămarea intenționată ușoară a integrității corporale.

Analizând circumstanțele cauzei și poziția participanților la proces, instanța de apel a ajuns la concluzia, că anume Blîndu C. la data de 05.04.2014, în jurul orei 21:30, în centrul s. Xxxxx, r-nul Xxxxx, inițiind o ceartă cu Găină D., din cauza parcării de către ultimul a autoturismului său, creând obstacole în deplasare primului, ceartă, care în continuare a trecut în bătaie și ca rezultat i-a aplicat lui Găină D., mai multe lovituri cu pumnii și picioarele pe diferite părți ale corpului, îndeosebi în regiunea capului, cauzându-i conform raportului de constatare medico-legală nr. 223 din 06.04.2014, leziuni corporale ușoare, ce se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglare a sănătății de scurtă durată, acțiunile acestuia urmând a fi încadrate în baza art. 78 alin. (1) Cod contravențional /redacția anului 24.10.2008/ și anume vătămarea intenționată ușoară a integrității corporale.

Ținând cont de cele specificate mai sus, instanța de apel a considerat necesar de a înceta procesul penal în privința lui Blîndu C., deoarece fapta comisă nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal și a-l considera vinovat pe Blîndu C. de comiterea contravenției prevăzute de art. 78 alin. (1) Cod Contravențional/redacția anului 24.10.2008/, cu încetarea procedurii contravenționale în privința acestuia, în legătură cu expirarea termenului general de prescripție a răspunderii contravenționale.

11. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului invocă:

- este contrară probelor administrate concluzia instanței de apel prin care a considerat că, soluția primei instanțe privind constatarea vinovăției lui Blîndu C. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, nu rezultă din probele acumulate de organul de urmărire penală și că este bazată pe presupuneri;

- prima instanță corect a pus la baza sentinței de condamnare a lui Blîndu C. raportul de expertiză medico-legală nr. 52 D din 26 iunie 2014, conform căruia părții vătămate Găină D., i-a fost cauzată vătămare corporală medie, însă instanța de apel a dat prioritate raportului de expertiză nr. 223 din 07 aprilie 2014, conform căruia părții vătămate Găină D., i-au fost cauzate leziuni corporale ușoare,

încadrând acțiunile lui Blîndu C. în baza art. 78 alin. (1) Cod contravențional, redacția 24.10.2008;

- în susținerea acestei încadrări a acțiunilor inculpatului, instanța de apel a pus la bază declarațiile expertului Vremea S., date în ședința primei instanțe, în care indică că la radiografie se trimit persoanele doar în cazul în care se consideră că este necesitate, dar la momentul examinării medico-legale, mâna lui Găină D. nu era vânăată, era doar edemă și din cauza dată nu i-a fost efectuată radiografia;

- posibil inițial partea vătămată, fiind supusă examinării medicale, de către expertul Vremea S., nu prezenta semne de fractură la mână, era doar edemă, din care motiv nu a fost trimis pentru efectuarea radiografiei, iar conform declarațiilor părții vătămate, ulterior a efectuat investigații medicale în mun. Chișinău și la radiografie s-a depistat fractura mâinii, după ce a urmat un tratament și a fost suplimentar supus expertizării;

- prin declarațiile sale medicul-legist Vremea S., a înlăturat orice dubiu privind gravitatea leziunilor, indicând în cadrul audierii în prima instanță că, concluziile decisive se consideră cele din expertiza medico-legală, iar potrivit concluziilor raportului de expertiză medico-legală nr. 52 D din 26 iunie 2014, leziunile depistate la Găină D. se califică ca vătămare corporale medie, în baza criteriului dereglării sănătății de lungă durată;

- faptul conflictului între inculpat și partea vătămată a fost stabilit și conform declarațiilor martorilor Goreacii M., Cibotaru A., Gaina C.;

- prima instanță corect a apreciat probele acuzării, constatând vinovăția inculpatului în cele incriminate și aplicând o pedeapsă echitabilă în raport cu circumstanțele stabilite.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

12. Judecând recursul în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept de al admite, cu casarea parțială sau totală a hotărârii atacate, cu menținerea hotărârii primei instanțe, când apelul a fost greșit admis.

Procurorul în recursul declarat critică, aspectul de ilegalitate privind greșita soluție cu privire la încetarea procesului penal în privința lui Blîndu C. în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, deoarece fapta acestuia constituie contravenție prevăzută de art. 78 alin. (1) Cod contravențional, cu încetarea procesului contravențional, deoarece a expirat termenul general de prescripție a răspunderii contravenționale, pe care Colegiul penal o consideră ca întemeiată.

În acest context, reieșind din materialele cauzei penale supuse judecării, instanța de recurs reține, că Blîndu C. de către prima instanță a fost recunoscut vinovat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, *vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art. 151, dar care a fost urmată fie de dereglarea îndelungată a sănătății, fie de o pierdere considerabilă și stabilă a mai puțin de o treime din capacitatea de muncă.*

Nefiind de acord cu soluția adoptată de către prima instanță, inculpatul a atacat sentința cu apel.

La judecarea cauzei în ordine de apel, inițial, în primul set de proceduri, apelul declarat de inculpat a fost respins ca nefondat și menținută sentința.

Însă, de menționat este și acel fapt, că în urma examinării prezentei cauze în procedura recursului ordinar, instanța ierarhic superioară a ajuns la concluzia de a dispune rejudecarea cauzei date pe motiv că, instanța de apel nemotivat a respins demersul de numire a expertizei medico-legală în comisie, nefiind înlocuite dubiile la stabilirea gravității leziunilor corporale la partea vătămată Găină D.

În continuare, în cadrul rejudecării cauzei în instanța de apel, a fost admis apelul inculpatului, fiind casată sentința, rejudecată cauza și adoptată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a fost încetat procesul penal în privința lui Blîndu C. în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, deoarece fapta acestuia constituie contravenție prevăzută de art. 78 alin. (1) Cod contravențional, totodată a fost încetat procesul contravențional, deoarece a expirat termenul general de prescripție a răspunderii contravenționale.

Astfel, la adoptarea soluției, instanța de apel a menționat, că nu poate admite în calitate de probă raportul de constatare medico-legală nr. 137 D din 23 mai 2014 și raportul de expertiză nr. 52 D din 26.06.2014, însă urmează a fi admis în calitate de probă pertinentă, concludentă și utilă numai raportul de constatare medico-legală nr. 223 din 07.04.2014, care redă situația reală nemijlocit din cuvintele lui Găină D. și examinările nemijlocite a expertului.

Instanța de recurs consideră, că o astfel de abordare a problemei de drept în cauza dată nu poate fi susținută pe motiv, că instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, și ca urmare a acceptat niște concluzii eronate, cu privire la conținutul probelor administrate pe caz, fapt ce a dus la încetarea procesului penal în privința lui Blîndu C. în baza art. 152 alin. (1) Cod penal.

Astfel, în ceea ce privește aspectul de ilegalitate invocat de procuror, privind greșita încetare a procesului penal, Colegiul constată că acesta este întemeiat, pentru următoarele considerente:

În conformitate cu prevederile art. 140 alin. (4) Cod de procedură penală, în cazul în care este necesară o examinare corporală asupra învinutului ori părții vătămate pentru a constata pe corpul acestora existența urmelor infracțiunii, organul de urmărire penală, procurorul, organul de constatare dispun efectuarea unei constatări medico-legale și cer organului medico-legal, căruia îi revine competența potrivit legii, să efectueze această constatare.

Astfel, la caz, a fost efectuată cercetarea medico-legală a lui Găină D., iar prin raportul de constatare medico-legală nr. 223 din 07.04.2014, s-a stabilit că vătămarile corporale depistate la Găină D., se califică ca vătămări corporale ușoare, cu dereglare a sănătății de scurtă durată. Ulterior, prin raportul de constatare medico-legală nr. 137 D din 23 mai 2014, s-a stabilit că leziunile corporale depistate la Găină D. se califică ca vătămare corporală medie.

Totodată, ținând cont de prevederile art. 143 alin. (1) pct. (2), (6) Cod de procedură penală, care prevede că expertiza judiciară se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea: gradului de gravitate și a caracterului

vătămarilor integrității corporale; altor cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză, prin ordonanța din 18 iunie 2014, a fost dispusă efectuarea expertizei medico-legale, iar prin raportul de expertiză medico-legală nr. 52 D din 26.06.2014, s-a constatat că leziunile corporale depistate la Găină D., se califică ca vătămare corporală medie, în baza criteriului dereglării sănătății de lungă durată.

Raportând cele menționate, la cauza dată Colegiul penal lărgit consideră juste concluziile primei instanțe care a pus la baza sentinței anume raportul de expertiză medico-legală nr. 52 D din 26.06.2014, efectuarea căruia era obligatorie în cazul dat și prin care s-a constatat că, leziunile corporale depistate la Găină D., se califică ca vătămare corporală medie, fapt neluat în considerație de către instanța de apel, care a admis eronat și a pus la baza deciziei, în calitate de probă raportul de constatare medico-legală nr. 223 din 07.04.2014.

La fel, instanța de recurs consideră, că în speța dată nu era necesară efectuarea unei expertize medico-legale repetate în comisie, deoarece în cauză a fost întocmit un singur raport de expertiză medico-legală în privința lui Găină D., cu concluzii clare, referitor la caracterul vătămarilor corporale depistate la partea vătămată, iar reieșind din dispoziția art. 146 alin. (1^a) Cod de procedură penală, expertiza judiciară în comisie se dispune și în cazul în care expertizele efectuate anterior prezintă concluzii divergente. În cadrul expertizei judiciare în comisie pot fi formulate întrebări referitoare la cauzele divergențelor dintre concluziile expertizelor anterioare.

Referitor la argumentele instanței de apel enunțate în hotărâre, prin care a pus la bază declarațiile expertului Vremea S. date în ședința primei instanțe, în care indică că, la radiografie se trimit persoanele doar în cazul în care se consideră că este necesitate, dar la momentul examinării medico-legale, mâna lui Găină D. nu era vânăată, era doar edemă și din cauza dată nu i-a fost efectuată radiografia, Colegiul penal reține, că conform declarațiilor părții vătămate, acesta a declarat că ulterior a efectuat investigații medicale în mun. Chișinău și la radiografie s-a depistat fractura mâinii, după ce a urmat un tratament și a fost suplimentar supus expertizării.

Mai mult ca atât, Colegiul penal reține că, prin declarațiile sale medicul-legist Vremea S., a indicat în cadrul audierii în prima instanță că, concluziile decisive se consideră cele din expertiza medico-legală, iar potrivit concluziilor raportului de expertiză medico-legală nr. 52 D din 26 iunie 2014, leziunile depistate la Găină D. se califică ca vătămare corporală medie, în baza criteriului dereglării sănătății de lungă durată.

Instanța de recurs, în temeiul celor enunțate mai sus, consideră că prima instanță a reținut corect starea de fapt, vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a faptelor comise de către Blîndu C. și a dispus întemeiat condamnarea ultimului în baza art. 152 alin. (1) Cod penal și anume – *vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art. 151, dar care a fost urmată fie de dereglarea îndelungată a sănătății, fie de o pierdere considerabilă și stabilă a mai puțin de o treime din capacitatea de muncă*

La fel, Colegiul penal lărgit consideră, că prima instanță a realizat o individualizare corectă a pedepsei, în corespundere cu prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, fiind motivată și aplicată în limitele prevăzute de lege, hotărârea dată fiind legală și întemeiată.

Rezumând cele expuse, prevederile pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, invocate de recurent, și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, fiind stabilite erorile de drept invocate de către procuror.

În contextul celor statuate, Colegiul atestă că sentința este legală și întemeiată, motiv pentru care se apreciază, că apelul declarat de inculpat greșit a fost admis, din care considerente decizia instanței de apel urmează a fi casată, cu menținerea sentinței adoptată de prima instanță, în privința lui Blîndu C.

13. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către procurorul Procuraturii de circumscripție Bălți, Gavdiuc Valentina, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 martie 2018, în cauza penală în privința lui **Blîndu Cristin Xxxxx**, cu menținerea sentinței Judecătoriei Ocnița din 27 mai 2015, prin care acesta a fost condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, la 2 (doi) ani închisoare, iar conform art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită lui Blîndu Cristin, i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 (doi) ani, obligându-l ca în acest termen să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent de executarea pedepsei. Dispozițiile referitoare la acțiunea civilă depusă de Găină Dorin, la fel se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 07 august 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion